

Arrest

nr. 178 351 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016, tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: N(...)

voornaam: K(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS : /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~ _____

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 19/11/2014, 11/09/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Door het CGVS en de RW werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RvV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RvV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij een vriendin heeft in België (B(...) A(...)) en geen huwelijk of wettelijke samenwoning werd geregistreerd. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene een inreisverbod van drie jaar betekend zal krijgen betekent niet dat betrokkene geen gezinsleven meer kan uitbouwen met mevrouw. Mevrouw kan betrokkene volgen naar Albanië of betrokkene kan zelf vanuit zijn land van herkomst op een legale manier via gezinshereniging een visum (type D) aanvragen.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 19/11/2014, 11/09/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Door het CGVS en de RW werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die

er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij een vriendin heeft in België (B(...) A(...)) en geen huwelijk of wettelijke samenwoning werd geregistreerd. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene een inreisverbod van drie jaar betekend zal krijgen betekent niet dat betrokkene geen gezinsleven meer kan uitbouwen met mevrouw. Mevrouw kan betrokkene volgen naar Albanië of betrokkene kan zelf vanuit zijn land van herkomst op een legale manier via gezinshereniging een visum (type D) aanvragen.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“4.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Deze duur wordt in de bestreden beslissing als volgt verantwoord:

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd, met verwijzing naar de afloop van de asielprocedure;

Een schending van art. 8 EVRM kan niet worden weerhouden;

De vermeende hardnekkigheid van verzoeker om op Belgisch grondgebied te verblijven; Het belang van de immigratiecontrole;

De afwezigheid van specifieke omstandigheden die een mindere termijn zouden verantwoorden;

(I) EERSTE SCHENDING

5.

De loutere verwijzing naar het art. 74/11 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet vormt alleszins geen afdoende motivering om een welbepaalde duur van het inreisverbod te motiveren.

De verwijzing naar dit artikel vormt weliswaar de grondslag voor het opleggen van het inreisverbod (an sich), doch verantwoordt niet de keuze voor een welbepaalde duur van het inreisverbod.

De duur van het inreisverbod (gesteund op art. 74/11 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet) kan variëren van één dag tot 3 jaar, en de Staatssecretaris beschikt derhalve over een discretionaire bevoegdheid waarmee een motiveringsverplichting gepaard gaat, waarbij de Staatssecretaris uiteraard niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het artikel dat hem deze discretionaire bevoegdheid verleent.

Inzoverre de verwijzing naar het niet -uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, als een dragend motief zou kunnen/ dienen worden beschouwd voor de bepaling van de duur van het inreisverbod, dient de motivering als gebrekkig te worden beschouwd, en dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden weerhouden.

(II) TWEDE SCHENDING

6.

In de bestreden beslissing wijdt de Staatssecretaris een hele paragraaf een hele uiteenzetting aan de eerbiediging van art. 8 EVRM.

In de beslissing komt de Staatssecretaris tot de eigen conclusie dat het opleggen van het inreisverbod geen schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Voormelde overwegingen vormen enkel een schijnargumentatie, en zijn niet van aard de keuze voor de duur van het inreisverbod van 3 jaar te schragen.

De conclusie van de Staatssecretaris dat het opleggen van het inreisverbod geen schending uitmaakt van art. 8 EVRM, is allesbehalve een afdoende motivering voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod. De overweging van de Staatssecretaris dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM, verantwoordt mogelijks wel het opleggen van een inreisverbod, doch verantwoordt daarom nog niet waarom de afwezigheid van deze schending zou verantwoorden dat de maximale duur van het inreisverbod wordt opgelegd. De afwezigheid van een schending van art. 8 EVRM kan bijv. ook de keuze voor een inreisverbod van 2 jaar verantwoorden.

Waar de bestreden beslissing de maximumduur van het inreisverbod motiveert door de overweging dat het opleggen van het inreisverbod verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM, dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden weerhouden.

(III) DERDE SCHENDING

7.

De bestreden beslissing verwijst anderzijds ook naar de vermeende hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven.

De (subjectieve notie) van hardnekkigheid in hoofde van verzoeker vindt geen grondslag in de feitelijke gegevens van het dossier.

Bij de beoordeling van de hardnekkigheid dient rekening te worden gehouden met de hangende procedure voor de partner van verzoeker, mevr. A(...) B(...), voor wie een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ingesteld tegen de beslissing o.g.v. art. 58 Vreemdelingenwet. (stuk 3) De hardnekkigheid wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt op grond van relevante en precieze feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd waar zij de vermeende hardnekkigheid van verzoeker (om hier illegaal te verblijven) inroept ter verantwoording van de duur van het inreisverbod.

8.

Daarbij komt dat de overwegingen in de bestreden beslissing terzake de "hardnekkigheid van het illegaal verblijf" in wezen enkel een parafrasering vormen van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

"De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012. "

En nog:

" De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch %ij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. "

(IV) VIERDE SCHENDING

9.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit wordt blijkbaar de nieuwe stéréotypé motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd

Het is volstrekt onduidelijk wat de Staatssecretaris met het "belang van de immigratiecontrole" bedoelt; indien de Staatssecretaris zou bedoelen, dat hij de immigratie zoveel als mogelijk "onder controle" wil houden (te begrijpen als "de immigratie zoveel mogelijk beperken") dient opgemerkt dat zulks geen legitiem motief is.

(V) VIJFDE SCHENDING

10.

Ten slotte kan ook de overweging dat er "geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar" niet worden beschouwd als een dienstige overweging ter adstructie van de keuze voor de maximumduur van het inreisverbod.

De keuze voor de maximumduur van het inreisverbod dient gesteund te zijn op pertinente en specifieke gegevens/ omstandigheden die verantwoord dat voor de maximale duur van het inreisverbod wordt gekozen.

De loutere verwijzing naar de afwezigheid van omstandigheden die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan 3 jaar, vormt derhalve geen adequate motivering van de keuze voor de maximumduur van het inreisverbod."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit § 1, tweede lid, 2° volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

2.3. In een eerste middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat de loutere verwijzing naar het artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen afdoende motivering is nu het de keuze voor de welbepaalde duur van het inreisverbod, niet verantwoordt.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij haar middel als volgt inleidt :

“Aan verzoeker wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Deze duur wordt in de bestreden beslissing als volgt verantwoord:

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd, met verwijzing naar de afloop van de asielpprocedure;

Een schending van art. 8 EVRM kan niet worden weerhouden;

De vermeende hardnekkigheid van verzoeker om op Belgisch grondgebied te verblijven; Het belang van de immigratiecontrole;

De afwezigheid van specifieke omstandigheden die een mindere termijn zouden verantwoorden;”

Zij heeft dus zelf vastgesteld dat in de bestreden beslissing meerdere motieven te vinden zijn betreffende de duur van in het inreisverbod. Het eerste middelonderdeel is dan ook ongegrond.

2.4. In een tweede middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat de argumentatie betreffende artikel 8 van het EVRM in bestreden beslissing een schijnargumentatie is die niet kan verantwoorden waarom de maximale duur van het inreisverbod wordt opgelegd en niet wordt gekozen voor een kortere duur.

In eerste instantie moet worden herhaald dat de formele motiveringsplicht ertoe strekt de rechtsonderhorige inzicht te geven in de redenen die hebben geleid tot de totstandkoming van de beslissing en de daarbij betrokken elementen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Uit hetgeen voorafgaat en uit wat nog zal volgen blijkt dat de verwerende partij in de beslissing alle relevante elementen heeft beoordeeld om tot een inreisverbod te komen van drie jaar. Aldus is het normdoel bereikt. De formele motiveringsplicht, noch artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereisen dat in casu zou moeten worden gemotiveerd waarom niet is geopteerd voor een kortere duur.

De Raad stelt verder vast dat er in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk waarom het om een schijnargumentatie zou gaan, nu zij op geen enkele manier aantoon met welke elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of waarom de argumentatie *in casu* niet voldoet.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.5. In een derde middelonderdeel betoogt verzoekende partij dat, waar de bestreden beslissing naar de hardnekkigheid om op het Belgische grondgebied te blijven verwijst, er rekening mee dient te worden gehouden dat de partner van verzoekende partij, dewelke een beroep hangende heeft bij de Raad. Verder stelt zij dat deze hardnekkigheid in wezen enkel een parafrasering vormt van het gegeven dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting en dat deze vermeende hardnekkigheid niet aannemelijk wordt gemaakt op grond van relevante en precieze feitelijke gegevens.

Hoewel de verzoekende partij in zekere zin kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwijzing naar de hardnekkigheid om het grondgebied te verlaten kan worden teruggebracht tot het niet voldoen aan de terugkeerverplichting, criterium dat de verwerende partij ertoe brengt over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod, valt niet in te zien waarom dit ook niet zou mogen worden betrokken bij de beoordeling van de “specifieke omstandigheden van het geval”. De verwijzing naar de rechtspraak doet daaraan geen afbreuk, nu de casus aldaar anders was in die zin dat het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting het enige motief was, zonder meer.

De verzoekende partij heeft niet één maar twee bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neergelegd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Zij betwist dat niet, zodat zij geenszins kan worden gevolgd waar zij betoogt dat de hardnekkigheid niet aannemelijk wordt gemaakt op grond van relevante en precieze gegevens. Verder toont zij niet aan waarom deze argumentatie niet zou voldoen of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij toont niet aan dat en waarom het gegeven dat haar partner nog een beroep hangende zou hebben gehad, haar een vrijgeleide zou geven om de twee bevelen om het grondgebied te verlaten te negeren.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

2.6. In een vierde middelonderdeel betoogt verzoekende partij dat, waar verwerende partij verwijst naar “een inreisverbod (...) in en het belang van de immigratiecontrole(...)”, hiermee niet wordt verantwoord waarom hiervoor dan voor de ene of de andere duur wordt gekozen en het volstrekt onduidelijk is wat hiermee wordt bedoeld.

Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat dit motief dient samen dient te worden gelezen met de motieven van de bestreden beslissing, die elk op zich en samengelezen, inzicht geven in de besluitvorming. Voorts maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het belang van de immigratiecontrole voor een overheid geen legitiem element zou zijn om te komen tot een beslissing in het kader van de vreemdelingenreglementering. Ten slotte moet kan nog worden gewezen op hetgeen reeds onder punt 2.4 werd gesteld in verband met de vereisten van de motiveringsplicht bij het vaststellen van de duur van een inreisverbod.

Het vierde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een vijfde middelonderdeel betoogt verzoekende partij dat, waar verwerende partij stelt dat er “geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”, deze enkel een loutere verwijzing naar de afwezige omstandigheden inhouden en dat het dient te zijn gesteund op pertinente en specifieke gegevens.

Uit hetgeen is voorafgegaan blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de specifieke omstandigheden van het geval in overweging heeft genomen en dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de motivering niet deugdzzaam zou zijn. Verder brengt zij geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde omstandigheden eigen aan haar geval. De verwerende partij kon dan ook genoegzaam vaststellen dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het vijfde middelonderdeel is niet gegrond.

2.8. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft besloten tot een inreisverbod van drie jaar, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat daarover niet afdoende is gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS